

Kommissionen gör gällande:

- i) I artikel 5.1 åläggs arbetsgivaren en skyldighet att gentemot arbetstagaren i *alla* avseenden svara för dennes säkerhet och hälsa såvida inte de mycket speciella omständigheterna i artikel 5.4 kan åberopas.
- ii) Detta bekräftas bland annat av förarbetena till direktivet och av den tydliga motviljan från gemenskapens lagstiftare att införa en klausul likt "så långt som skäligen möjligt".
- iii) Enligt lagen i Förenade Kungariket, som den tolkas av de nationella domstolarna, kan en arbetsgivare undgå ansvar om han kan bevisa att uppoffringen, mätt i pengar, tid eller ansträngning, i samband med att vidta ytterligare åtgärder, vida överstiger risken.
- iv) De nationella domstolarna tillämpar uppenbarligen denna avvägning i alla mål och inte enbart i de sällsynta fall som omfattas av artikel 5.4 i direktivet.
- v) Bedömningen av vad som är "skäligen möjligt" gör det vidare möjligt att, i strid med artikel 5.4 i direktivet, läst mot bakgrund av trettonde skälet i direktivet, beakta arbetsgivarens kostnad (i ekonomisk mening).

(¹) EGT L 183, s. 1; svensk specialutgåva, område 5, volym 4, s. 146.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage av den 17 mars 2005 i målet mellan N.V. Raverco och Minister van Landbouw

(mål C-129/05)

(2005/C 143/27)

(Rättegångsspråk: nederländska)

College van Beroep voor het bedrijfsleven, Nederländerna, begär genom beslut av den 17 mars 2005, som inkom till domstolens kansli den 21 mars 2005, att Europeiska gemen-

skapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan N.V. Raverco och Minister van Landbouw beträffande följande frågor:

- 1) Skall artikel 17.2 a i direktiv 97/78/EG (¹) tolkas så, att det som hindrar återsändning av en sändning som inte uppfyller importvillkoren är att sändningen i fråga inte uppfyller de gemenskapsrättsliga importvillkoren eller att den inte uppfyller de villkor som gäller på den bestämmelseort som avtalas med den lastansvarige och som inte tillhör något av de områden som nämns i bilaga I till direktiv 97/78/EG?
- 2) Skall artikel 17.2 a i direktiv 97/78/EG, jämförd med artikel 22.2 i direktiv 97/78/EG och med artikel 5 i förordning nr 2377/90 (²), tolkas så, att en sändning med animaliska produkter nödvändigtvis måste förstöras i samtliga fall där det vid en av de kontroller som föreskrivs i direktiv 97/78/EG har visat sig att denna kan utgöra en fara för människors eller djurs hälsa?
- 3) Skall artikel 22 i direktiv 97/78/EG, jämförd med artikel 5 i förordning nr 2377/90, tolkas så, att bara den omständigheten att det i en sändning har påträffats en rest av ett sådant ämne som nämns i bilaga 5 till förordning nr 2377/90, innebär att sändningen i fråga kan utgöra en sådan fara för människors eller djurs hälsa att det är uteslutet att återsända den?
- 4) För det fall den andra frågan skall besvaras nekande, skall artikel 17.2 a i direktiv 97/78/EG då tolkas så, att syftet också är att skydda de intressen som det tredje land har till vilket sändningen efter återsändning skall importeras, även om dessa intressen inte samtidigt nödvändigtvis medför att något av EU-medlemsstaternas intressen skyddas?

(¹) Rådets direktiv 97/78/EG av den 18 december 1997 om principerna för organisering av veterinärkontroller av produkter från tredje land som förs in i gemenskapen (EGT L 24, 1998, s. 9).

(²) Rådets förordning nr 2377/90 av den 26 juni 1990 om inrättandet av ett gemenskapsförfarande för att fastställa gränsvärden för högsta tillåtna restmängder av veterinärmedicinska läkemedel i livsmedel med animaliskt ursprung (EGT L 224, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 33, s. 117).